

מסורת הש"ס

י. (ז) [לעיל ד:],
 ז. ת"כ צו פרש' ה ה"ג,
 ח. [לעיל ג:], (ה) [לעיל ג: ד:
 ח. פסחים סב.], (ו) לקמן
 י. (ז) ויקרא א, ד:

הגהות הב"ח

גמ' רצ חסדא אמר פסולה
טה לשם שלמים ידידיה
: (ב) תר"ה (בדף
(ס) סכין כו' מקדש וקדשיו
במתני' התם ובגמרא
טפי ממתינין דקמי כלל
ת והא נמחק: (ג) שם דלי
משום גזרה אטו לפני
כפרה היו מקליין:

גליון הש"ס

תורה קרויה שלמים. כעין
נגמחם דף טו ע"א ועין לקמן
סג ע"ב מוד"ה מנחה
דף יז ע"א מוס' ד"ה
שם חמאת
מזה לשם חמאת בשרה.
נוזר דף כז ע"ב מוס' ד"ה
שהרי:

שינויי נוסחאות

[illegible]

שחיטותיהן (שמי"ב)
יאמר ליה ר' זיורא (כ"ה)
לכל בלומר ומיעט בו נמחק
זין ללא מיבעיא ליה
(ש"ס) ית' נכס"י שחיטה:
לכל שהיתה בין (ש"ס)
עשה נוסף והיה עשה
חר הפרשה: [א] ק"א
לפי שהו שניו בעלים
בשניו קודש איירי
תה (ש"ס) וכע"ז בצ"ק וק"א)
ל"א של זה כשוחט כו'

[illegible]

יִשְׁתָּה הַקָּדֹשׁ (צ"פ). כד"ו הנו
בְּרַשְׁתִּי: (לֹה) 5"ל דְּרַבָּא (הגד)
קָרָא שְׁלָמִי וְאִירִי שֶׁשְׁחַט
הָא תוּדָה וְכוּ' מִשְׁמַע דְּרִי
יִיר (בְּה"ז, צ"ק ועוד): [מל] ש
וְלֹא אֲחֵרִינָא הוּא (יד דוד): מו:

רבי שמעון אין נפרין המימין. דהרי גמר לה רבי יוחנן דפליגי זה רבי שמעון ורבנן לרבי שמעון לית ליה לב ד"ד אס הולכרו עליה להכשירן לתמידי שנה הבאה [לומר] אס הולכרו ואס לאו יהא קדושים לנמיהן שיפדו אותן ממשעו חולין

בבלא מוס ויוציאם לחול¹ ויפלו דמיהם
למותר תרומה ואחר כך יחזרו ויקחו

חותם מתרומה חדשה יובש
 לתתמידן [א] ולדרי חכמים נפדין תמימים
 דלית לכו לב בית דין מתנה עליה
 אז חלמא לית ליה לרי שמעון
 בית דין מתנה עליה [ב] (צא)
 דאי חית ליה יובשכו לתמידן [ג]
 אלא לית [ד] ליה לב ב"ד מתנה
 שמעתי בשבועות ועוד. אי נמי
 בעינא למימר דקרא דחיק ומוקיע
 כשהפרישן בזה אחר זה
 דערב יום טוב קאמר מי
 למימר דכי קתי שארעה צא
 לזה כהפריש קאמר רבי צא
 וימיהו כו' [ה] פשי גוסות. [ו] שמעתי
 שותות לאורועי טומאה בין
 ומוקיע דמו של ראשון שני
 קרב. לר' שמעון הרי אין טומאה
 בזה ולא. ואמר ליה [ז] לטומאה שארעה
 וריקתו של זה לזריקתו של זה:
 לא מיבעיא כו' [ח]. אפילו לרבי
 למתמה [ט] אלא אי מכפר
 ללאשעה שחיתמו [י] אי לא מכלל
 דפשיטא ליה דבין זה לזה דקאמר
 שמעון בטומאת ג' קאמר בין [יא]
 זה לשחיתמו של זה לשחיתמו של זה [יב]

[illegible]

ההודייה אחת לארבעה לריבין להודות כדאמרין צברכות (דף נ"ד):
וכתיב צהו (תהלים ק) ויזכרו וצחי מודה ושחט מודה בשעת
ההוא מן הים לשם מודה שהפריש על יציאתו מצית האסורין:
החטא ששחט לשם חטא. כגון חטא חלב שנשחט לשם חטא
כשר. כשרה ועתה לו: פסולה לגמרי כדמן חלב חסם הפסח
ההשחט: על מי שמהוייב חטא. בשינוי בעלים על מנת לזרוק
למה לשם חזירו המהוייב חטא כמותו: שאינו מהוייב עשה.
שלא עבר עשה הו' ובעשה שייך למימר הו' חטא כדמפרש ואולי:
ואחמר רבא חטא מכפרת על חייבי עשה. הלכך מהוייב כפרה
כמותו הו': למימרא. דעשה בת מינה דחטא הו': ואחמר
כדבא הו' על מי שמהוייב עולה כשרה. אלמא לאו מיניה
הו' דהא הו' עבירות עשה כידו שהפריש עולה עתה הו': הו':
מקיצעא

וְחֹמֶר הוּא לֵן לְמִימַר דִּלְפִּילּוּ מִקִּיצֵעָא מְכַפְרָא אֵלָּא דְלִינָה מְכַפְרָא

[illegible]

כל הזבחים פרק ראשון זבחים

וְטַעַמָּא מַשּׁוּם דְּבִצָּיִן לִכְפֹּר
דֵּהֶם וּבִצְרִייתָא חִידָשׁ טַפֵּי
אַלָּא לִכְפֹּר עַל מִזְבֵּחַ הַחֵי
טוֹמֵאת מִקְדָּשׁ וּמִזְבֵּחַ הַחֵי

לדברי ר' שמעון אין נפדין תמימים ⁶ לדרבנן חכמים * נפדין תמימין ועוד הא בעא מיניה ר' ירמיה מר' זורא שעירי עצרת שקבל דמין בשני כוסות ונזרק דמו של ראשון שני למה הוא בא על טומאה שאורעה בין [זריקה של] * זה לזה [נזרק דמו של שני למה הוא קריבין] * עד כאן לא מיבעיא ליה אלא עשה דלאחר שחיטה אבל עשה דלאחר הפרשה לא קא מיבעיא ליה דלמא אם תימצי לומר קאמר: איתמר תודה ששחטה לשם תודת חבירו (כשרה) רבה * אמר כשרה רבא חסדא אמר פסולה רבה אמר כשרה תודה לשם תודה נשחטה רב חסדא אמר פסולה ⁶ לשום שלמים ידיה נשחטה * בעינן אמר רבה מנא אמינא לה * דתניא ⁷ ובשר זבח תודת שלמיו ביום * הקריבו את זבחה * אבא חנין אמר משום ר' אליעזר בא ללמד * תודה ששחטה לשם שלמים כשרה שלמים שנשחטו לשם תודה פסולים ומה הפרש בין זה לזה * תודה קרויה שלמים ואין שלמים קרוין תודה שלמים לשם תודה פסולה הא תודה לשם תודה כשרה מאי לאו דחבריה לא ידיה אבל דחבריה מאי פסולה ארתני שלמים * לשם תודה פסולה ליתני תודה לשם תודה וכ"ש שלמים לשם תודה שלמים לשם תודה ידיה איצטרך ליה סלקא דעתך אמינא מדתודה קרויה שלמים שלמים נמי קרוין תודה וכי שחיט להו לשם תודה ליכשרו קא משמע לן: אמר רבא * חטאת * ששחטה לשם חטאת כשירה לשם עולה פסולה מאי טעמא ² ושחטתה אותה לחטאת אמר רחמנא והרי חטאת לשם חטאת נשחטה לשם עולה פסולה * ואמר רבא

[illegible]

לומר דהך דהכא נקט
צעלים אע"ג דהכא לא
פירקין (לעיל דף ג:) דרש
[והא] יא דלקמן נקט לעיל
דבעי רבא טעמא חלב שש
מהו: **הטאת** ששחטה
שלא הפרישה עדיין דלא
כלום אם תימצי לומר
דמסתמא עולה יציא ויכ
דכשפירשנה יכפר על כל
פסולת [א] דגרסינן [ב] דלא
דאי גרסינן דהא טעמא ל"ה
חייבי עשה מהכא שמעינן
למאמרינן בצרכות (דף נד):
דה. ושטת תודה בשעת
יציאתו מצית האסורין:
חלב ששחטה לשם טעמא
ממרי דתמן חוץ מן הפסח
י צעלים על מנת לזרוק
תו: שאינו מחוייב עשה.
טעמא כדמפרש ואולי:
הלכך מחוייב כפרה
דחטאת היא: והאמר
זרע. אלמא לאו מיניה
ופריש עולה עליהן [ח]:
מקיזעא

כפרא אלא דאינה מכפרא ^{מד} הואיל ועיקרא למילתא

אית ליה כו': בן גדל"ל ומשום: [דף
הב' דשער לקמור ג"ל כשהי מנורה,
מורה, ועמא דתורה משום דכתיב
דירדוקא דעמא דשלמנים כשהי תורה
גדל"ל כדפי' בקונטרס: (ו' - ו') [דף ז"ל

ל [עומאת] מקדש וקדשיו ^(א) כמתמינין
מתמינין והא ^(ב) דקמי שחלמו לא בא
לאפוקי שער הפנימי דצעין מרמי
ן ואף על גב דמשמע התם דלא לא
משום וצורה ^(ג) הו מקליין צוין
אפי' בנותר חטאות הפנימיות היינו
משום דהכי גמירי דמותר חטאות
צבור לעולה ורבינו חננאל מפרש
כפירוש הערוך וגרים התם תניא
נמי הכי וקאי אמילתא דרבי ^(ד) יוחנן
דאמר דלרבי שמעון מקליין בזן
בגופן הואיל ומעיקרה עולה והשתא
עולה אצל לא בנותר חטאת כו'
ומימא אמאי נטר על נסוק ^(ה) דלעיל
הוא ליה לאמרי:

דלמא אם תימצי לומר קאמר.
ורבי זירא נמי שהשיב

ומי לרבי ירמיה על טומאה שאמר
צין זו לזו כמו כן אם תימני לומר
קאמר וקושיא ראשונה ומי אית ליה
לרבי שמעון לב בית דין מתנה לא חש
למך להיכל למימר לאפרששניא דא
אחר זו ואני מושב גבשאי דליקו וילמא
ליה לקרא כו' ועוד דהיכל דלית ליה
תקנתא ברעייא ^א אית ליה לרבי שמעון
לב בית דין מתנה דמוכח במנחות
פ' המורה (עט) ומיכא הא מוכח דהיכל
דלית ליה תקנתא ברעייא לית ליה
לב בית דין מתנה וכאן אית ליה
תקנתא ברעייא: **תורה** ששחטה
אשם תורת חבריו בכשרה. ויולא
לש חובה משום ^א שני צעלים
מיפסלא דאין ^א שני צעלים אלא (א"כ)
צוריקה ורב חסדא אמר פסולה פירוש
לא עלתה לש חובה משום דהוי שני
קודש כשאמר תורת פלוני לש חובה
אחרת של פלוני אכל אמר תודה זו
לש פלוני כשרה גמורה לפי שהוא
שני צעלים נשחטת ^א דכשרה גמורה:
הגה' רב אבא אמר משום פסולה.
ונראה דוהא צמודה פליג אמר דכמי

בהן קרא שלמיו ובקונטרס פירש
דהוא הדין בשאר קרצנות:

אמר רבא חטאת ששחמה לשם חטאת בשרה. פירש רבינו תם דרבה ^(ה) כרז חסדא ק"ל דהא דרבה אידחי וטעמא דתודה משום שלמים ^(א) משמע דר"ל דאיירי ששחטה לשם חטאת חזירו ונראה דלאו דהכי מיירי מדלא קאמר דהדיא חזירו אלא מיירי בחטאת חלב לשם חטאת דם ^(ב) דכאמר רבא לקמן ציפקין (דף ע"ג) חטאת חלב ששחטה לשם

חטאת דם לשם חטאת עצודת כוכבים
כשרה לשם חטאת מזיר לשם חטאת
מזורע פסולה הני עולות יניהו ואם
מאמר ומרמי דרבה ^{לה} למה לי ויש

וְשִׁמְעוּן לִשְׁנֵי קוֹדֶשׁ אִיפְכָּה מִשְׁנֵי
 שֶׁ הַפְּסוּקִים כְּדָבְרוּ ^[א] מִדְּלֹמֶר דְּרִישׁ
 קִי בֵּר אֲמִי רַמִּי שְׁנֵי קוֹדֶשׁ ^[ב] וּמִשְׁנֵי
 חֲטָאוֹת וְגַם מִשּׁוֹם צִעִי לֹאחֵר קִדְשִׁי
 הֵלֵךְ חֲטָאָה לְטוֹמָאָה מִקֹּדֶשׁ וּקְדָשִׁי
 אֵל שְׁמֹחִיב עוֹלָה בְּשִׁרָּה. וְכַגּוּן
 יִשָּׁה ^[ג] הִוא לִיָּה כַּעַל מִי שֶׁאִינוּ מִחֻיִּב
 לֵאל מִכְפָּרָה אַעֲשֶׂה לְלֹאחֵר הַפִּרְשָׁה
 עַל הַכֵּל אֲנִי דֹלֶמֶר הָרִי עַלִּי עוֹלָה
 שֶׁעֲבָר: עַל מִי שֶׁאִינוּ מִחֻיִּב בָּרוּם
 מִלֵּא עוֹלָה דְּגַבִּי עוֹלָה נְמִי ^[ד] כְּחֵיד לִכְפֹּר עֲלֵינוּ
 יִדָּק מִלֵּתָא ^[ה] דְּרַבָּא חֲטָאוֹת מִכְפָּרָת עַל
 עַל חֻיִּב עֲשֶׂה אֵל כֵּל שֶׁבֶן. מֵהֵא קֵל
 יִרְמִי קִאֲמִיא וְהֵאֵי קֵל חֲזוּמֶר לְקוֹפִיא:

[illegible]

ס' הרמז"ס פט"ו מפסקה"מ הי"ד (יד דוד וע"ש) : מגן אבן
תיב וכיפר עליו כו' :

עין משפט
גר מצוה

כפ א מיי פ"ד מהלכות
שקלים הלכה יא:
ל ב מיי פרק טו מהלכות
פסח"מ הלכה יג:
לא ג מיי שם הלכה ז:
לב ד מיי שם הלכה ח:
לג ה מיי שם הל"ט וה"י יד:

תורה אור השלם

1. ובשר זבח תודת שלמים
ביום קרבנו יאכל לא ייח
ממנו עד בקר: ואם נדר או
נדבה זבח קרבנו ביום הקריבו
את זבחו יאכל וממחרת
והותר ממנו יאכל:
ויקרא ז, טו-טז

2. וסמך את ידו על ראש
הזשאת ושחט אותה לחשאת
במקום אשר ישחט את
העלה: ויקרא ד, לג

מוסף רש"י

[illegible]

ליקוטים

על מי שמחוייב עולה כשרה. ולא
עלתה לבעלים. כן הוא ברביב'ם
ובבבב'ם מ'פסח'ם שרה'. ובבבב'ם
מ'פסח'ם ברבב'ם שרה'. ואינו
לדעיל לשם חולין מבואר להדיא
ששם מ'ז' כ'ב' ב'ב' [עלתה], ודין
הוא אינו מבואר כלל. ולומר
חולין דאין מחשבב פוסלה ומ'מ'
ללא עלתה, כמי, הוא אינו דרך
הדין. והוא הלי לכתוב יראה
דרכו דצ"ע. (מ"מ' מ' קל"ח)

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]

י"ל תיקן זה וכתב דהכל מימרא